

BOEKBESPREKINGEN

C. PHILIP ADAMS: *The design and construction of removable orthodontic appliances* (Bristol 1964, 3e druk).

The British Council (John Wright), 154 pag., prijs 30 s.

Het is volkomen begrijpelijk, dat voor dit boek een derde druk noodzakelijk was en wanneer de auteur voortgaat met het aanbrengen van noodzakelijke correcties en uitbreiding van de stof met nieuwe gezichtspunten zoals in deze nieuwe druk is geschied, dan is er alle reden om volgende drukken te verwachten.

De genoemde uitbreiding bestaat voornamelijk uit een kort overzicht over de geschiedenis en de theorie van de functionele therapie, gevolgd door een beschrijving van de constructie van een activator. Bovendien werd aandacht besteed aan de bewerking van standaardmodellen terwijl tenslotte nog een korte uiteenzetting over het gebruik van zelf-polymeriserende kunstharzen aan de 2e druk werd toegevoegd.

De uitvoering is voortreffelijk en de afbeeldingen zijn in het algemeen bijzonder fraai en duidelijk.

Enkele kritische opmerkingen mogen echter niet verzwegen worden. De universele buigtang die op bladz. 36 (fig. 24 en 25) wordt beschreven, zal ongetwijfeld aanleiding geven tot draadbeschadiging doordat de zijkanten van de bekken te scherp zijn. In fig. 32a (bladz. 40) wordt hiervan een duidelijke demonstratie gegeven. De tang, die in fig. 29 is afgebeeld, vertoont deze fout niet en is daarom beter geschikt.

De buigoefeningen, die op bladz. 41 en 42 worden voorgeschreven, zijn erg moeilijk en men kan zich afvragen, of zij in een practicum voor de opleiding van algemeen-practicus thuis horen.

Van de twee methoden om een drukveer aan een hoge lab.boog te bevestigen, verdient die in fig. 86 A de voorkeur boven die in fig. 85. Gaat men n.l. een 0,3 mm draad verhitten en solderen, dan gaat de veerkracht verloren. Dit zal bij de methode van fig. 86 A niet het geval zijn.

Hetzelfde geldt voor de fig. 165 bladz. 109 en fig. 172 bladz. 113, vooral als deze veren gesoldeerd worden met behulp van de brander van fig. 189.

In de beschrijving van bladz. 66 en ook uit fig. 96 blijkt, dat de beide drukveren uit één stuk draad gebogen zijn. Dit maakt niet alleen het buigen veel moeilijker, doch is eveneens een groot nadeel wanneer één der veren gerepareerd zou moeten worden. Het is niet duidelijk, waarom de auteur deze methode verkiest boven het plaatsen van twee gescheiden veertjes, ieder met een eigen extensie in de plaat bevestigd.

Het zou niet moeilijk zijn om nog een aantal minder belangrijke opmerkingen te plaatsen, die echter veelal in het vlak van de individuele voorkeur liggen. Zo lijkt de inbeet van de gebitselementen in de was van fig. 141 nauwelijks voldoende om een juiste fixatie van de modellen in de articulator te garanderen. Zo ook gaat onze voorkeur uit naar een draaddikte van 0,4 of 0,5 mm voor een hoektandtrekveer en lijkt de aangegeven dikte van 0,7 mm (fig. 99) nogal stug.

Dit alles neemt echter niet weg, dat met dit boek op beknopte wijze voor de algemeen-practicus met orthodontische belangstelling een zeer waardevolle bijdrage tot de literatuur wordt gegeven, zodat ook deze derde uitgave met vreugde begroet kan worden.

BROEKMAN

R. P. BEGG: *Begg orthodontic theory and technique.*

W. B. Saunders, Philadelphia, London 1965.

Men is bij het opslaan van dit boek, dat de Australische orthodontist BEGG in samenwerking met enkele Amerikanen in overzichtelijke opmaak heeft doen verschijnen, wellicht geneigd zich dadelijk te verdiepen in het uitgebreid uitgewerkte gedeelte gewijd aan deze in Europa nog weinig bekende vaste apparatuur. Toch is dit niet juist, want men doet aan het BEGG-systeem te kort en vele principes zullen niet te begrijpen zijn wanneer niet de voorafgaande hoofdstukken worden doorgenomen, die de „Stone Age Man's dentition”, de opvattingen over etiologie en over wat de schrijver noemt biologische problemen behandelen.

Deze theorieën die gedeeltelijk eerder in bijna dezelfde vorm zijn gepubliceerd, doen ons wat wankelen op onze basis van „Textbook Normal Occlusion”. BEGG stelt daarvoor als ideaal in de plaats de „Normal Attritional Occlusion”, het sterk geabradeerde gebit, zowel occlusaal als approximaal, als van de oermens, waarin de voortdurende mesiale migratie en het voortgaande uitgroeien van de elementen nog zinvolle verschijnselen waren.

Verzet men zich daar aanvankelijk wat tegen, onwillekeurig komt men bij de gedetailleerde uitwerking, op alle gebieden van de tandheekkunde, onder de indruk en volgt men de auteur verder zonder weerstand.

We maken kennis met zijn rijpe klinische ervaring en nuchtere observatie. Op humoristische, ietwat vaderlijk aandoende manier wijst hij op antieke publicaties over onderwerpen die op het ogenblik weer furore maken.

Wel wat boud wordt met een simpele pennestreek de Europese uitneembare apparatuur veroordeeld.

De auteur introduceert een nieuw torsiemechanisme waarmee in de slotfase van de behandeling de asrichting van de frontelementen gecorrigeerd kan worden. Meer waarde hecht hij aan inspectie van de patiënt een aantal jaren achtereen dan aan de cefalometrische diagnostiek. Mede daarom legde hij de verzorging van het hoofdstuk cefalometrie in de kundige handen van WILLIAMS, die als nieuwe oriëntatielijn, de lijn A.P. invoerde.

Voor in de BEGG-methode geïnteresseerden een waardevol boek, voor algemeen tandheelkundig geïnteresseerden een belangwekkend theoretisch gedeelte.

Booy